

Дора Габе

Презъ лѣтото

ЖЪТВА. Петьови бѣха държали вече изпитъ. Учителътъ имъ даде свидетелствата преди Петровденъ и си замина. Петьо се похвали на кръстника си, майка му сгъна свидетелството и го скри задъ иконитѣ.

Сега цѣлъ день помага на баща си. Отива съ жътварката, защото трѣбва да я кара. Нивитѣ се изправили като жълта стена отъ дветѣ страни на пжтя. Когато навлизатъ въ тѣхъ, Петьо се скрива, и машината се скрива. Само най-високитѣ ѝ крила стърчатъ надъ нивята. Колко ржце трѣбватъ, за да пожънатъ това чудо и колко жътвари! Чичо Василъ бѣше цанилъ сто души, и татари, и турци, и казаци. Голѣмата нива налѣгала, защото класоветѣ сж тежки. Трѣбва да се жъне съ сѣрпове. Ечмицитѣ съ жътварка.

Когато стигнаха до нивата, Петьо се качи на жътварката. Той вижда отъ високо чакъ до хоризонта, какъ сж се прострѣли жълтитѣ златни ниви съ шарени синури. Като вѣнци сж синуритѣ. Като голѣми вѣнци отъ зелено, алено и бѣло, защото сж цѣфнали и червенитѣ кадънки, и лай-кучкитѣ, и метличината. Надъ това златно море, небето бѣше съвсемъ синьо и безъ нито едно облаче.

Петьо извика на конетѣ, потеглиха. Крилата на машината се завъртѣха, зашумѣха, сякашъ нѣщо